

Intermezzo (дуже стисло)

Михайло Коцюбинський

Присвячую кононівським полям

Дійові особи:

Моя утома.

Зозуля.

Ниви у червні.

Жайворонки.

Сонце.

Залізна рука города.

Три білих вівчарки.

Людське горе.

Герой збирається в дорогу, треба тільки зібратися. Але навіть таке маленьке "треба" викликає у нього небажання щось робити, порив опиратися всім численним обов'язкам. Місто втомило його своїм гамором та багатолюдністю, своєю чорнотою й смородом.

Потяг везе героя якнайдалі від людського гаму, але місто наче простягає залізну руку, щоб стримати його. Це пасажери у вагоні ведуть свої численні розмови. Раптом наче якась зелена повинь змиває все. Герой опиняється вдома й чує кування зозулі. Все навкруги наповнюється тишею.

Кімнати сповнені темноти і тиші. Але й тут героя не можуть залишити турботи і страждання тих людей, яких він зустрічав у житті. Він заплющує очі, а коли розплющує їх, то бачить перед собою синє небо й берези. Знову кує зозуля.

На подвір'ї гавкають пси, скаче на них "довга вовна". Собак тримає ланцюг, який їх безмірно дратує. У кожного з собак свій норов.

Дні течуть серед чистого степу. Героя хвилює краса природи. Але серед цієї краси немов здавлене зеленими руками нужденне село.

Герой пізно вертається додому, мов "старозавітний Ісав".

Погожого дня яскраво відчуваєш свій зв'язок з природою, життєдайною силою сонця, яке породжує життя, дає силу всьому. Герой звертається до нього у захваті. Тільки собакам, що скачуть навколо нього, не до вподоби така спека.

<...> "Школи перше не почував я так ясно зв'язку з землею, як тут В городах земля одягнена в камінь, залізо — і недоступна. Тут я став близький до неї. Свіжими ранками я перший будив ще сонну воду криниці. Коли порожнє відро плескалось денцем об її груди, вона ухала гучно спросоння у глибині й ліниво вливалась у нього. Потому тремтіла, сиза на сонці. Я пив її, свіжу, холодну, ще повну снів, і хлюпав нею собі в лице.

Після того було молоко, білий пахучий напій пінивсь у склянці, і, прикладаючи його до уст, я знав, що то вливається в мене м'яка, як дитячі кучері, вика, на якій тільки ще вчора цілими роями сиділи фіолетові метелики цвіту. Я п'ю екстракт луки". <...>

Дивлячись в небо, герой відчуває незвичайні небесні звуки. Він весь наповнюється красою та спокоєм.

Але раптом серед нив він зустрічає людину, звичайного селянина, який розповідає про своє нужденне життя, про п'ятьох голодних діточок. Між людьми, говорить він, ходиш, "як між вовками".

Ця зустріч одразу знищує всю гармонію. Місто знову простягає свою залізну руку. Герой мусить повернутися до реальності.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У новелі "Intermezzo" автор гостро ставить проблему взаємовідносин людини й суспільства, людини й природи. Віднайдена гармонія з природою, бажання позбавитись усіх проблем життя все одно не може відмежувати людину від інших людей, зробити байдужого до всіх людських турбот. Вони все одно знаходять героя і серед прекрасних лук, стукають до його серця та знаходять відгук.

Письменник вмілими імпресіоністичними мазками змальовує враження героя від природи, його внутрішній стан, що переходить від стурбованості до спокою, і знову втрачає рівновагу.